

Men det var den almindelige opfattelse, at der ikke var behov for en sådan hjemmel.

Praksis har imidlertid vist, at kommuner, der ikke selv har et relevant tilbud, køber pladser på uddannelsesstilbud, der ligger i andre kommuner.

Vanskelighederne ved, at der ikke er refusion for udgifter efter aktivloven, har vist sig at være knyttet til tilfælde, hvor en kommune både bevilger hjælp til forsørgelse og til betaling for uddannelse, som ikke er en ordinær uddannelse, men er tilrettelagt i forhold til en særlig målgruppe.

Der er tale om tilbud, som er rettet mod en mindre persongruppe, som ingen eller kun få kommuner selv kan etablere meningsfulde tilbud til. Tilbuddene dækker derfor ofte hele eller dele af landet. Disse tilfælde kan opdeles to hovedgrupper.

Den første gruppe omfatter situationer, hvor det er en myndighed, der afgør, at en person kan deltage i et særligt uddannelsesforløb. Et eksempel på et sådant lands- eller landsdelsdækkende tilbud er Blindeinstituttet i København.

Dette og lignende tilbud er revalideringstilbud, som en opholds(amts)kommune har pligt til at tilbyde sine borgere med begrænsninger i arbejdsevnen. Hvis kommunen eller amtskommunen ikke selv råder over et egnet tilbud, kan den indgå aftale om at benytte tilbud, der ligger i en anden kommune eller amtskommune.

Der skal således i disse tilfælde indgås en aftale om betaling for udgifter ved opholdet med den kommune eller amtskommune, hvor tilbuddet ligger. Hvis der ikke er en sådan aftale, kan den modtagne (amts)kommune afvise at modtage revalidenden.

Den foreslåede hjemmel til, at kommuner kan indgå aftaler om refusion for udgifter efter aktivloven, vil give den retlige ramme for, at kommunerne og amtskommunerne kan tilrettelægge deres administration, således at ingen kommuner eller amtskommuner får påført særlige sociale udgifter alene fordi de i deres kommune har placeret et lands- eller landsdelsdækkende tilbud.

Den anden hovedgruppe omfatter tilfælde, hvor det ikke er en social myndighed, men en privat der afgør, hvem der kan deltage i uddannelsesforløbet. Kerneeksemplet er, når kommuner benytter tilbud til sent udviklede, dvs. tilbud, hvor sent udviklede som led i revalidering bor på uddannelsesstedet eller i tilknytning hertil.

Med forslaget om, at kommunerne kan indgå aftale om refusion for udgifter efter aktivloven, vil der ikke

være retlige hindringer for, at den kommune, som bevilger hjælpen, kan aftale, at den friholder beliggenhedskommunen for udgifter efter aktivloven.

I lyset af de nye regler fra 1. juli 1998 har Landsforeningen Ligeværd (tidligere Landsforeningen til Støtte af Sent Udviklede) oplyst, at i praksis foregår optagelsen i tilbud tilknyttet Landsforeningen ved, at den kommune, som ønsker at give en af sine borgere mulighed for uddannelse, indgår aftale med det aktuelle tilbud, fx om varighed, indholdet, opfølgning og om betalingen for opholdet. Landsforeningen har videre oplyst, at tilbuddene vil følge den praksis, at de kun tager imod elever fra en anden kommune, når denne påtager sig at friholde beliggenhedskommunen for udgifter efter aktivloven.

Til Landsforeningens bemærkninger kan tilføjes, at private tilbud, som indgår aftaler om at optage elever fra andre kommuner, alene har et juridisk krav på betaling m.v. i forhold til den kommune, der er indgået aftale med.

En kommune, der har indgået en aftale med et privat tilbud, kan ikke frigøre sig fra aftalen alene ved at henvise til, at der ikke længere er regler om mellemkommunal refusion i aktivloven. Disse regler regulerer alene forholdet mellem myndigheder, og ikke aftaler en myndighed indgår eller har indgået med en privat om at udføre en opgave.

På baggrund af den praksis, som tilbud tilknyttet Landsforeningen Ligeværd følger med hensyn til at optage elever, og det forhold, at kommunen, som indgår aftale med et tilbud til sent udviklede, er forpligtet efter aftalen, anses det ikke at være nødvendigt at indføre yderligere regler, fx om pligt til at indgå aftale om refusion, når en kommune giver en af sine borgere et tilbud finansieret efter aktivloven i en anden kommune.

Kommunerne vil blive vejledt om ovennævnte, herunder at Socialministeriet og de kommunale organisationer forventer, at kommunerne indretter sig ud fra ovenstående med virkning fra 1. juli 1998, hvilket er i overensstemmelse med den orientering, som kommuner m.fl. fik i brev af 24. juni 1998 inden bistandslovsreformen trådte i kraft.

Konkret kan administrationen i forbindelse med bl.a. tilbud til sent udviklede ske ved, at beliggenhedskommunen godkender en rammeaftale om betalings- og handlekommuneforpligtelsen, som tilbuddet benytter, når tilbuddet indgår aftale om at optage en elev, der kommer fra en anden kommune.